

Arrest

nr. 125 544 van 12 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 16 mei 2008 een asielaanvraag in.

De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) weigert op 24 december 2008 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

De verzoeker dient een beroep in tegen voormelde beslissing van de commissaris-generaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) weigert in arrest met nr. 26.201 van 23 april 2009 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 2 april 2009 dient de verzoeker een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoeker dient op 24 januari 2011 opnieuw een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoeker dient op 2 augustus 2011 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 januari 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) verzoekers aanvraag van 2 april 2009 op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond.

Op 22 maart 2012 verklaart de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond.

Op 5 november 2013 dient de verzoeker een nieuwe aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 december 2013 verklaart de gemachtigde verzoekers aanvraag van 24 januari 2011 tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 8 januari 2014.

Deze beslissing luidt als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.01.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K., S. (R.R.: ...) nationaliteit: Turkije

geboren te (...) op (...) adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06.06.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor K., S. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 24.01.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Turkije.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven."

Op 2 januari 2014 verklaart de gemachtigde de aanvraag van 5 november 2011 tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

De gemachtigde neemt op 15 januari 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissingen :

Eerste middel

Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

In casu is de motivering gebrekkig daar er louter gebruik gemaakt wordt van standaardformuleringen die geenszins kunnen overtuigen. Zij zijn immers onvoldoende gestoeld op de individuele problematiek van mijn verzoeker.

Het besluit van DVZ dd. 18.12.2013 dat mijn verzoeker door zijn aandoeningen geen risico's loopt voor zijn eigen leven of zijn fysieke integriteit is zeer kort door de bocht en steunt op geen enkele reden die rekening zou moeten houden met de persoonlijke (gezondheids)toestand van mijn verzoeker.

Verzoeker kampt immers met ernstige gezondheidsproblemen.

Verzoekers' ziekte is van die aard dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker is hier behandeling en zijn arts acht het absoluut niet-raadzaam om hem terug te sturen naar zijn land van herkomst.

Art. 3 EVRM verzet zich bovendien tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Het is geenszins menswaardig om een ernstig ziek persoon uit te wijzen uit een land dat hem de aangepaste medische voorzieningen kan aanbieden, terwijl in zijn land van herkomst, Turkije, een gepaste behandeling niet in dezelfde mate beschikbaar is.

Het staat dan ook buiten kijf dat de medische toestand van mijn verzoeker een reëel risico inhoudt:

- 1. Voor zijn eigen leven en fysieke integriteit*
- 2. Voor de onmenselijke toestand waarin hij terecht dreigt te komen*

Aangaande de beschikbaarheid van de gepaste medische behandeling in Turkije kan het volgende gesteld worden:

- 1. De behandeling van verzoekers aandoeningen in Turkije is minder intens dan de behandelingen die in België worden aangeboden. Het medische zorgsysteem in België staat namelijk veel verder dan dat van Turkije.*
- 2. Mijn verzoeker beschikt over zeer geringe middelen om de behandeling van zijn aandoening in Turkije verder te zetten. Het sociale systeem in zijn thuisland haalt ook zeker niet de kwaliteit van het Belgische, waardoor mijn verzoeker ondersteund zou kunnen worden. Mijn verzoeker beroept zich dan ook op de financiële en geografische onmogelijkheid om in zijn land van herkomst de gepaste behandeling te kunnen genieten.*

Wij wensen bovendien te verwijzen naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 12 februari 2013 ALAJ/Belgische staat.

De raad motiveert als volgt: "Het komt vreemd voor dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert ten aanzien van artikel 3 EVRM, terwijl verzoeker nochtans een aanvraag heeft gedaan overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet" wat in casu ook het geval is.

Het artikel 9ter is namelijk veel ruimer opgevat dan het artikel 3 EVRM en stelt minder stringente voorwaarden voor een medische regularisatie. Zo is er in het artikel 9ter geen enkele verwijzing te vinden naar het vergevorderde of terminaal karakter van de ziekte, zoals dit wel vereist wordt door artikel 3 EVRM.

Het feit dat er bij de verzoeker dus geen vitale organen zijn aangetast, zou dus inderdaad tot een afwijzing leiden onder art. 3 EVRM, maar voor artikel 9ter is dit vergevorderde stadium niet vereist.

Het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet stelt als voorwaarde in paragraaf 1 : "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De motivering die door de dienst Vreemdelingenzaken wordt gegeven voor de weigering, is dus inderdaad een goede motivering onder het regime van art. 3 EVRM.

Deze motivering voldoet echter niet om de afwijzing van een aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te motiveren. Het artikel 9ter is namelijk ruimer opgevat, en daar de Europese wetgeving toejuicht dat lidstaten een ruimere bescherming bieden dan het EVRM, prevaleert het artikel 9ter in deze.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar beslissing aldus onjuist gemotiveerd, zowel naar vorm, daar het een motivering met betrekking tot art. 3 EVRM betreft, als naar inhoud, daar het de aanvraag afwijst omdat de ziekte niet levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstand- wat een vereiste is onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook geenszins aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoeker geweigerd wordt.

De motivering is helemaal opgebouwd o.b.v. art. 3 EVRM en vergeet het voor mijn verzoeker meer soepele art. 9ter Vreemdelingenwet. De Dienst Vreemdelingenzaken blijft motiveren o.b.v. art. 3 EVRM en sleurt art. 9ter Vreemdelingenwet er terloops bij zonder het meer soepele karakter van deze bepaling te erkennen.

Het komt bovendien vreemd voor dat de arts-adviseur tot de bevindingen komt die niet verenigbaar zijn met wat er in de medische getuigschriften wordt geattesteerd, en dat zonder verzoeker noch maar gezien, laat staan aan het lichaam onderzocht te hebben.

Dat de arts-adviseur geen dergelijke conclusies kan maken, laat staan motiveren wanneer er geen onderzoek aan het lichaam gebeurd is.

Dat de bestreden beslissing in haar motivering deze evaluatie van de arts-adviseur overneemt, waarna de redenering op vrij minimalistische wijze wordt besloten door twee mogelijke conclusies ("kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit" en "kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft), gescheiden door het woordje "of", waardoor de betrokkene blijkbaar zelf maar moet oordelen welke motivering op hem van toepassing is.

Dat artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 stelt als volgt: " De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen

Dat verzoeker inderdaad door de indiening van meerdere standaard medische getuigschriften, die de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, alle "nuttige en recente inlichtingen" heeft overgemaakt.

Dat verzoeker door het overmaken van alle medische attesten aantoonst dat de behandeling weldegelijk van cruciaal belang is voor de gezondheidstoestand van verzoeker.

De bestreden beslissingen bevatten geen voldoende motivering en komen tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar zijn en dat zij steunen op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd zijn.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde geeft aan dat uit het medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoeker lijdt aan een "ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft". De gemachtigde verwijst hiertoe uitdrukkelijk naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 december 2013 waarin de door de verzoeker aangebrachte elementen werden geëvalueerd en waarin wordt geoordeeld dat de medische elementen niet weerhouden konden worden gelet op het feit dat de medische behandeling en de opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, *in casu* het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 december 2013. Het genoemde advies werd bovendien onder gesloten omslag aan de verzoeker ter kennis gebracht, wat door de verzoeker overigens niet wordt betwist, zodat de inhoud hem bekend is. Dienvolgens worden de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer geacht integraal deel uit te maken van de thans bestreden beslissing.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Door louter te stellen dat er enkel standaardformuleringen terug te vinden zijn in de bestreden beslissing die onvoldoende gestoeld zijn op de individuele problematiek van de verzoeker, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de hierboven uiteengezette motivering, met inbegrip van de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer, hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke

juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is niet aangetoond.

3.3. Gelet op de inhoudelijke kritiek die de verzoeker voert, dient het aangevoerde middel vanuit het oogpunt van de materiële motivering bekeken te worden. Daarnaast voert de verzoeker ook een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.4. Er dient vooreerst op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Een zorgvuldige voorbereiding impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

- § 3. (...)
- § 4. (...)
- § 5. (...)
- § 6. (...)
- § 7. (...)"

3.7. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de voorgelegde ziekte, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De bewoordingen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorzien echter geen precieze criteria om te bepalen wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Deze beoordeling wordt krachtens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet overgelaten aan de door de minister *cq.* staatssecretaris aangeduide ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer, en met hem de verweerder, beschikt dan ook over een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de ziekte van de aanvrager al dan niet leidt tot het toekennen van een verblijfsmachtiging.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 10 december 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde betreffende de aandoening van de verzoeker. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit advies verwezen. Dit advies werd aan de verzoeker onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht zodat het er integraal deel van uitmaakt. Het bedoelde advies luidt als volgt:

"Geachte heer

NAAM : K., S. (R.R.: ...)

Mannelijk

nationaliteit: Turkije

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van zijn vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 24.01.2011.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Medisch getuigschrift (d.d. 7/8/2009) ingevuld door dr. C. waaruit blijkt dat betrokkene een chronische aandoening heeft;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 24/01/2011) ingevuld door dr. C., huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een auto-immune thyroïditis heeft evenals een hypercholesterolemie, angsten en glucose-intolerantie;*
- *Doorverwijsbrief (d.d. 24/01/2011) van dr. C. met verslag van dr. S. waaruit blijkt dat betrokkene een chondropathie heeft ter hoogte van de rechter knie. Er is geen indicatie voor een chirurgische ingreep;*
- *Brief van dr. C. (d.d. 24/01/2011) met de uitslagen van bloednames (d.d. 17/01/2011 en 17/11/2010) waaruit blijkt dat betrokkene gestegen antithyroglobuline heeft;*
- *Medisch getuigschrift (d.d. 18/07/2011) ingevuld door dr. C.,*
- *Medisch getuigschrift (d.d. 28/09/2011) ingevuld door dr. C.;*
- *Medisch getuigschrift (d.d. 27/12/2011) ingevuld door dr. T., huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene hyperthyroïdie heeft;*
- *Medisch getuigschrift (d.d. 5/4/2012) ingevuld door dr. T. waaruit blijkt dat betrokkene hyperthyroïdie heeft;*

- Medische getuigschriften (d.d. 24/9/2012, 7/3/2013, 8/4/2013 en 4/7/2013) ingevuld door dr. T. Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 39-jarige man actueel behandeld wordt voor een hyperthyroïdie en hypertensie. Volgens de meest recente attesten neemt hij propylthiouracil, propranolol (Inderal®) en perindopril (Coversyl®).

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Turkije:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank¹ van plaatselijke artsen die werkzaam zijn in het land van herkomst en die gecontracteerd zijn door het bureau van de medische adviseurs van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 7/8/2013 met untekn referentienummer TR-2997- 2013
- <http://www.pharmacvchecker.com/comDare-drua-Drices-online-Dharmacies/proDvlthiouracit-50+ma/25996/43669/>

Betreffende de medicamenteuze behandeling / opvolging, uit (1) blijkt dat er internisten en cardiologen zijn evenals propranolol en perindopril. Uit (2) blijkt dat er ook propylthiouracil is."

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Turkije:

Er bestaat in Turkije een ziekteverzekering. Deze verzekering is verplicht en iedereen dient hiervoor dan ook de nodige bijdragen te betalen. Voor mensen die kunnen aantonen dat ze niet in staat zijn hun bijdragen te betalen, komt de staat tussen beide. Betrokkene zal bij zijn terugkeer aldus kunnen genieten van een ziekteverzekering.

Mensen die zorgen nodig hebben worden via een systeem van doorverwijzing geleid naar het toepasselijke niveau van specialisatie. De vernoemde ziekteverzekering dekt de kosten van de zorgen, de patiënt betaalt echter wel remgeld voor een consult in een ziekenhuis. in een geval van hospitalisatie zijn alle zorgen gratis.

De kosten van medicatie die wordt voorgeschreven, wordt gedeeltelijk terugbetaald door de verzekering. De patiënt zelf neemt 20% van de kosten voor zijn rekening. Pensioengerechtigden betalen slechts 10%. Voor chronisch zieken zijn alle voorgeschreven medicijnen kosteloos.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou, hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Op het gebied van sociale bijstand werd het "Prime Ministry Social Help and Solidarity Encouragement Fund" opgericht om behoeftige mensen te helpen. Indien nodig kan betrokkene een beroep doen op dit fonds.

Overigens is het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Turkije - het land waar hij tenslotte meer dan 34 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen zou hebben waar hij terecht zou kunnen voor eventuele (tijdelijke) hulp.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

3.9. Uit de lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarbij uitdrukkelijk verwezen wordt naar de medische elementen en attesten die de verzoeker heeft aangebracht, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de aangebrachte elementen in rekening heeft genomen en dat hij eruit afleidt dat de verzoeker leidt aan en behandeld wordt voor *hyperthyroïdie en hypertensie* waaromtrent als medicatie thans propylthiouracil, propranolol (Inderal®) en perindopril (Coversyl®) wordt voorgeschreven. Uit de naar voor gebrachte medische elementen kan volgens de ambtenaar-geneesheer worden afgeleid dat de verzoeker kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. Vervolgens bespreekt de ambtenaar-geneesheer de beschikbaarheid van de zorgen en de opvolging in verzoekers land van herkomst, Turkije. Hij verwijst hieromtrent naar verschillende onafhankelijke bronnen, die uitwijzen dat de medicamenteuze behandeling en opvolging voorhanden is. Daarna gaat de ambtenaar-geneesheer, wederom op gedocumenteerde wijze, in op de toegankelijkheid van de medische zorgen in Turkije waarbij hij vaststelt dat de vereiste medische zorgen toegankelijk zijn voor de verzoeker. De verschillende bronnen waarmee de ambtenaar-geneesheer zijn advies documenteert, zijn eveneens aan het administratief dossier toegevoegd.

3.10. De verzoeker betoogt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer erg kort door de bocht gaat door te stellen dat de aandoeningen van de verzoeker geen risico's voor zijn leven of fysieke integriteit inhouden en dat het advies niet steunt op redenen die rekening houden met de persoonlijke gezondheidstoestand van de verzoeker. De verzoeker stelt dat hij kampt met ernstige gezondheidsproblemen, dat hij hier in België wordt behandeld en dat de behandelende arts het niet raadzaam vindt om hem terug te sturen naar zijn land van herkomst.

Wat de beschikbaarheid van de medische zorgen betreft, stelt de verzoeker dat de behandeling in Turkije minder intens is dan in België. Het medische zorgsysteem zou in België veel verder staan. Daarnaast stelt de verzoeker over zeer geringe middelen te beschikken om zijn behandeling in Turkije te bekostigen. De verzoeker beroept zich tevens op de financiële en geografische onmogelijkheid om in zijn land de gepaste behandeling te genieten.

Verder verwijst de verzoeker naar een arrest van de Raad van 12 februari 2013 waarin gesteld wordt dat een motivering die enkel gebaseerd is op artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Fundamentele Rechten en Vrijheden van de Mens (hierna: het EVRM) niet correct is zowel naar vorm als naar inhoud, nu artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming voorziet. De verzoeker meent dat ook *in casu* de motivering helemaal is opgebouwd rond artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker geeft ook aan dat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer niet verenigbaar zijn met de medische getuigschriften en dat de verzoeker niet gezien, laat staan onderzocht is geweest aan het lichaam.

Voorts stelt de verzoeker dat in de bestreden beslissing een keuzemogelijkheid voorzien wordt waar de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gescheiden worden door het woordje "of", zodat de verzoeker zelf zou moeten oordelen welke motivering op hem van toepassing is. De verzoeker meent ook nog dat hij alle "*nuttige en recente inlichtingen*" heeft overgemaakt door meerdere standaard medische getuigschriften voor te leggen. Uit deze attesten zou het cruciale belang van de behandeling voor de gezondheidstoestand van de verzoeker blijken.

Tot slot stelt de verzoeker dat uit het zorgvuldigheidsbeginsel volgt dat geen feiten als bewezen of niet bewezen mogen worden geacht zonder dat aan de verzoeker direct en persoonlijk inlichtingen worden gevraagd of dat hij in gelegenheid wordt gesteld om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel de voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

3.11. De Raad stelt vast dat de verzoeker nergens ingaat op de concrete motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer waarbij zijn medische toestand en de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst worden geëvalueerd. Nochtans is het aan de verzoeker om in het kader van het onderhavige annulatieberoep aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer en met hem gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld. De verzoeker duidt niet *in concreto* aan waarin precies de beweerdde kennelijk onredelijkheid of onzorgvuldigheid is gelegen waar hij louter stelt dat het advies te kort door de bocht gaat waar de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de aandoeningen van de verzoeker geen risico's voor zijn leven of fysieke integriteit inhouden. . Uit hetgeen volgt blijkt dat de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk heeft verwezen naar en zijn oordeel gebaseerd heeft op de door de verzoeker neergelegde medische attesten. Met deze algemene en vage bewering toont de verzoeker derhalve niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de voorgelegde gegevens oordeelde dat de aandoeningen van de verzoeker geen risico' inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit.

Waar de verzoeker aangeeft dat het advies niet steunt op redenen die rekening houden met de persoonlijke gezondheidstoestand van de verzoeker, is de Raad van oordeel dat dit argument feitelijke grondslag mist. Het advies, dat geciteerd werd in punt 3.8., verwijst immers duidelijk naar de voorgelegde medische attesten en uit de motivering van het advies blijkt dat de voorgelegde elementen daadwerkelijk in rekening werden genomen. De verzoeker toont geenszins aan dat er met bepaalde elementen geen rekening werd gehouden, maar beperkt zich tot de uiterst vage en niet onderbouwde stelling dat er geen rekening is gehouden met zijn persoonlijke gezondheidstoestand.

3.12. Waar de verzoeker stelt dat hij kampt met ernstige gezondheidsproblemen en dat de behandelende arts het niet raadzaam vindt hem terug te sturen naar zijn land van herkomst, lijkt hij de Raad te willen verleiden tot het maken van een opportuniteitsbeoordeling. De Raad dient er op te wijzen dat hij te dezen optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan stellen om te oordelen of de verzoeker kampt met ernstige gezondheidsproblemen die maken dat de terugkeer naar het land van herkomst al dan niet opportuun is. Deze argumentatie is dan ook niet dienstig.

3.13. Zoals reeds werd aangehaald, meent de verzoeker dat de beschikbaarheid van de behandeling in Turkije te wensen over laat, nu de behandeling er minder intens is en het medische zorgsysteem minder ver staat dan in België, de verzoeker over erg geringe middelen beschikt om zijn behandeling voort te zetten en het sociale systeem niet de kwaliteit haalt van het Belgische systeem.

Waar de verzoeker met zijn betoog aldus aangeeft dat de beschikbaarheid van de behandeling inhoudt dat de kwaliteit van de gezondheidszorg vergelijkbaar moet zijn met de medische zorgen die hij in België krijgt en dat hij zich in de financiële onmogelijkheid bevindt om te kunnen genieten van medische zorgen in Turkije, dient te worden opgemerkt dat zulks geenszins blijkt uit de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De Raad herinnert er te dezen aan dat de ambtenaar-geneesheer over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt bij het geven van zijn advies conform artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Het is dan ook aan de verzoeker om concreet aannemelijk te maken dat deze bevoegdheid te dezen zou zijn overschreden, dat bepaalde informatie niet correct zou zijn of dat met andere relevante informatie ten onrechte geen rekening werd gehouden.

In casu stelt de Raad evenwel vast dat de verzoeker zich beperkt tot de bovenstaande beweringen die hij met geen enkel document of bron tracht te staven, terwijl uit het advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een gedegen onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in Turkije heeft gevoerd. De ambtenaar-geneesheer komt tot de conclusie dat de medicamenteuze behandeling die de verzoeker in België ontvangt en de opvolging van zijn aandoeningen eveneens beschikbaar zijn in Turkije. Hij verwijst in zijn advies uitdrukkelijk naar de gebruikte bronnen, die zich eveneens in het administratief dossier bevinden. Wat de toegankelijkheid betreft precificeert de ambtenaar-geneesheer dat de betrokkene zal kunnen genieten van de ziekteverzekering in Turkije, nu de Turkse Staat tussenkomt voor personen die kunnen aantonen dat zij niet in staat zijn hun bijdragen te betalen. De ambtenaar-geneesheer erkent dat de patiënt remgeld dient te betalen voor een consult in het ziekenhuis, doch in geval van hospitalisatie zijn alle zorgen gratis. De kosten van medicatie dienen voor 20% door de patiënt gedragen te worden, 10% indien het gaat om pensioengerechtigden. Voor chronisch zieken zijn alle voorgeschreven medicijnen gratis zijn. Verder onderzoekt de ambtenaar-geneesheer ook de persoonlijke situatie van de verzoeker door te stellen dat hij geen bewijs van algemene arbeidsongeschiktheid voorlegt en er voor het overige geen elementen in het dossier te vinden zijn die erop wijzen dat de verzoeker geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Turkije. Derhalve besluit hij dat het mogelijk is voor de verzoeker om in te staan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. De ambtenaar-geneesheer voegt daaraan toe dat de overheid een fonds heeft opgericht voor behoeftige personen, waarop hij beroep zou kunnen doen indien nodig. Tot slot stelt de ambtenaar-geneesheer dat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoeker in zijn land van herkomst waar hij 34 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen heeft waar hij terecht zou kunnen voor eventuele hulp.

De verzoeker doet geen enkele poging deze vaststellingen te weerleggen, maar beperkt zich tot bovenstaande vage beweringen en loutere affirmaties waarmee hij echter geen kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid in de bovengenoemde beoordeling aantoonde.

3.14. Wat de verwijzing naar het arrest van de Raad betreft van 12 februari 2013, wijst de Raad er op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben. Bovendien maakt de verzoeker geenszins duidelijk dat de feitelijke gegevens die tot deze rechtspraak hebben geleid, dezelfde zouden zijn als deze in zijn geval. Hij vergenoegt er zich louter mee te stellen dat *in casu* de motivering “*van de Dienst Vreemdelingenzaken*” enkel opgebouwd is op grond van artikel 3 van het EVRM. Dit argument mist echter feitelijke grondslag, nu de bestreden beslissing de aanvraag van de verzoeker uitdrukkelijk ongegrond verklaart op grond van de twee onderscheiden toepassingsvoorwaarden zoals gesteld door artikel 9ter §1, eerste lid van de vreemdelingenwet (zie ook punt 3.9.) en het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing, op duidelijke wijze een beoordeling bevat waarbij de door de verzoeker voorgelegde medische elementen worden afgetoetst aan de desbetreffende toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. In dit advies wordt overigens op geen enkele wijze verwezen naar artikel 3 van het EVRM.

De bijkomende motivering in de bestreden beslissing waarin verwezen wordt naar artikel 3 van het EVRM, is een overtollig motief dat geen afbreuk kan doen aan de pertinente vaststellingen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Immers, de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. De bijkomende vaststelling in de bestreden beslissing dat *“bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op (...) het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”* staat de beoordeling van de voorgelegde medische elementen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

3.15. In het licht van het voorgaande dient de Raad er dan ook op te wijzen dat de kritiek van de verzoeker dat hij *“blijkbaar zelf maar moet oordelen welke motivering op hem van toepassing is”* waar hij stelt dat *de twee mogelijke conclusies gescheiden [worden] door het woordje “of”*, opnieuw feitelijke grondslag mist.

De gemachtigde verduidelijkt immers in de bestreden beslissing dat er in hoofde van de verzoeker op basis van de voorgelegde medische gegevens noch een reëel risico bestaat voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Met het gebruik van het woord *“of”* in de bestreden beslissing tussen de vaststellingen omtrent de afwezigheid een reëel risico voor het leven of fysieke integriteit enerzijds en op een onmenselijke of vernederende behandeling anderzijds, duidt de gemachtigde enkel dat beide toepassingsvoorwaarden zoals gesteld door artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn onderzocht en dat hieromtrent wordt gemotiveerd.

3.16. Waar de verzoeker stelt dat geen feiten als bewezen of niet bewezen beschouwd mogen worden zonder de betrokkene direct en persoonlijk om inlichtingen te vragen, moet er op gewezen worden dat de thans bestreden beslissing de ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft. Het komt in dit kader aan de aanvrager toe om duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen men zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bekomen. Het komt alleszins niet aan de gemachtigde toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf bij de aanvrager bijkomende elementen of inlichtingen op te vragen. De Raad benadrukt dat de verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen en verder kon actualiseren zolang zijn aanvraag hangende was. De verzoeker toont *in casu* op geen enkele wijze aan dat door hem in het kader van zijn verblijfsaanvraag aangebrachte gegevens en/of stukken niet correct zijn weergegeven of ten onrechte niet zijn betrokken in de besluitvorming.

3.17 Waar de verzoeker nog hekelt dat de ambtenaar-geneesheer nooit een onderzoek aan het lichaam heeft doorgevoerd, wijst de Raad er op dat geen enkele wettelijke bepaling of beginsel voorschrijft dat de ambtenaar-geneesheer telkenmale verplicht zou zijn over te gaan tot een *“onderzoek aan het lichaam”*. Artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet biedt de ambtenaar-geneesheer weliswaar de mogelijkheid om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken doch hieruit kan zeker geen algemene verplichting worden afgeleid. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is *“indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene”* (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de betrokken vreemdeling zelf te onderzoeken of bijkomend advies te vragen indien hij de mening is toegedaan voldoende geïnformeerd te zijn om een onderbouwd advies te verstrekken. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat een eigen onderzoek, *in casu*, gelet op de voorliggende medische gegevens, zich opdrong.

3.18. De verzoeker voert tot slot aan dat hij bij zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen heeft overgemaakt door het indienen van verschillende standaard medische getuigschriften. Hiermee wil hij aantonen dat de behandeling van cruciaal belang is voor de gezondheidstoestand van de verzoeker. De Raad merkt op dat de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde *in casu* niet betwisten dat de verzoeker de nodige documenten heeft ingediend maar dat wel geoordeeld wordt dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat de aandoeningen geen ziektes zijn die een reëel risico inhouden op het

leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Wederom toont de verzoeker niet aan dat de verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen.

3.19. Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoeker met zijn betoog dan ook op geen enkele wijze aantoont dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing – en dit in het licht van de gegevens en/of stukken zoals aangebracht in het kader van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf – is uitgegaan van een foutieve feitenvinding of dat de bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE